

NAPŘÍČ GENERACEMI...

Myslím si, že se určitě různí členové rodiny mají právo navzájem poučovat. Když si vezmu třeba moji babičku a mě, tak ona mě zas tak moc nepoučuje, jako spíš učí, např. vařit. Strávila jsem u ní a mého dědečka 14 dní prázdnin a za tu dobu jsem se toho hodně naučila. Babička mě pořádně „zapřáhla“, takže jsem musela stále něco dělat. Zavařovat okurky, připravovat papriky na plnění rozemletým masem, vyčesávat naše psy a spoustu dalších činností, které jsem sice musela dělat, ale vlastně jsem je i chtěla dělat, protože je to lepší než povalovat se u televize.

Nebo moji rodiče. Ti jsou hodně důležití a také mě hodně naučili. Jak se mám chovat, jak mám mluvit, co mám dělat v jakékoliv situaci a takhle bych to tady mohla vypisovat až do večera. Prostě to jsou asi lidi, kteří můj život ovlivnili nejvíce, ale oni to zase mají od svých rodičů, mých prarodičů, takže se to všechno tak nějak prolíná a zapadá do sebe.

Také myslím, že když někdo v rodině chybí, jako u mně třeba babička z tátovy strany, tak je to na rodině dost znát. Babička nechybí ani zas tak mně, jako dědovi, protože já jsem ji ani nepoznala a taky si myslím že dost chybí mému tátovi, jejímu synovi, ale nevím to jistě, protože on o tom moc nemluví. Ale nedokážu si představit, že by mi chyběl někdo z rodičů, nebo sourozenec. Někdy si říkám, že je to „pěknej zmetek“ a věřte mi, že to tak i myslím, ale zase kdyby tady nebyl, tak bych si neměla s kým popovídat. Ale tohle mu nikdy neřeknu, no, znáte to, sourozenecká láska.

A nakonec – můžu i já učit někoho v rodině? Tak mám takové slabé chvílky, například pokud jde o elektroniku. Děda od nás dostal mobil a občas, když za ním přijedu do Děčína, tak mi pokládá hodně otázek, jak s ním zacházet. Jak má zadat číslo do telefonního seznamu, proč se mu tam něco objevuje a spoustu dalších „prkotin“, teda spíš jenom pro mě prkotin, on je z toho vždycky nešťastný a také se tak trochu bojí zeptat mého táty, svého syna, protože on s ním nemá moc trpělivost. I když mu to vysvětluji já a on se na konci zeptá: „A proč?“, anebo mi položí nějakou jinou podobnou otázku, tak bych také někdy ráda odpověděla: „Protoč dědo,“ ale vím a vždycky si na to vzpomenu, že on, když mě něco učil, třeba jak hrát „Ovce“, nebo nějakou jinou podobnou pro mě nepochopitelnou hru, i když normálně by to rychleji pochopilo i dítě z první třídy, tak on se mnou měl trpělivost vždycky a znovu a znovu mi to polopaticky vysvětloval: „Víš, Lucinko, to musíš takhle, jednu ovečku posuneš tam...“, já ji posunula a on: „No ano, správně!“ a já si v duchu řekla: „Jo, holka, jsi dobrá, první ovečku máš za sebou.“ A takhle to pokračovalo, až jsem tu hru pochopila.

Bylo to jenom pár příkladů za všechny. A co z toho vyplývá? Že se nikdo v rodině nemá na nikoho povyšovat, že on ví víc, protože jak jste viděli, tak každý ví něco a všichni dohromady vědí všechno, tedy skoro, a i když je někdo sebechytřejší, tak se má stejně pořád co učit.

Lucie Jonáčková, 9. třída, ZŠ nám. Curieových 2, 110 00 Praha 1

Škola – Mgr. Ilona Horáčková, ilona.horackova@zscurie.cz